

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/124/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817208987
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:7817208987.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, A.: XX XXX XXX, proti žalovanému O. X., narodenému XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom Dr. V. M. XXX/X, XXX XX K. R., o zaplatenie sumy 2.652,54 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 14Csp/287/2017-176 z 11. apríla 2019 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota vo výroku, ktorým žalobu v časti týkajúcej sa úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 2.652,34 Eur od 27. 07. 2017 do zaplatenia zamietol (II. výrok), p o t v r d z u j e.

II. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota v časti výroku, ktorým povolil žalovanému uhrádzať žalobcovi priznané nároky v splátkach vo výške po 60,- Eur mesačne, vždy najneskôr do posledného dňa toho ktorého mesiaca počnúc nasledujúcim mesiacom po právoplatnosti rozsudku, pod stratou výhody splátok v prípade, že sa žalovaný dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky alebo jej časti vrátane závislého výroku o trovách konania (časť I. výroku) z r u š u j e a vec mu v tomto rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 11. 04. 2019 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.652,54 Eur, ako aj trovy konania, ktorých náhradu žalobcovi priznal voči žalovanému v rozsahu 18 %, pričom súd prvej inštancie povolil žalovanému uhrádzať žalobcovi priznané nároky v splátkach vo výške po 60,- Eur mesačne, vždy najneskôr do posledného dňa toho ktorého mesiaca počnúc nasledujúcim mesiacom po právoplatnosti rozsudku, pod stratou výhody splátok v prípade, že sa žalovaný dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky alebo jej časti (I. výrok) a žalobu v časti týkajúcej sa úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 2.652,54 Eur od 27. 07. 2017 do zaplatenia zamietol (II. výrok).

Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.652,54 Eur s úrokom vo výške 28 % ročne od 27. 07. 2017 do zaplatenia s odkazom na Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX uzavretú dňa 05. 11.2 012 medzi stranami, na základe ktorej zriadil a viedol pre žalovaného účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX.

Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobca uzavrel so žalovaným Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 05. 11. 2012 (ďalej aj „Zmluva“), na základe ktorej zriadil a viedol pre žalovaného osobný účet č. 1526729001/5600 (ďalej aj „účet žalovaného“).

G. 16. 04. 2013 uzavrel žalobca so žalovaným Zmluvu o povolenom prečerpaní na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX (ďalej aj „Zmluva o PP“), na základe ktorej zriadil žalovanému povolené prečerpanie do výšky limitu 760,- Eur pri variabilnej úrokovej sadzbe 19,90 % ročne.

Z bodu 3.8 Všeobecných obchodných podmienok účinných ku dňu 01. 02. 2016 (ďalej aj „VOP“) vyplynulo, že klient banky musí mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou, na poplatky v zmysle Sadzobníka a akýchkoľvek ďalších finančných záväzkov voči banke.

Z bodu 3.12 VOP vyplynulo, že pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom bankových kariet a pod. môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu.“

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 708 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 2 písm. e), f), § 18 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch“, resp. „ZoSÚ“), § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 4 ods. 8, § 7 ods. 1, 2, § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Pokiaľ ide o nárok žalobcu v sume 2.652,54 Eur, súd prvej inštancie považoval predmetný nárok za dôvodný, pretože žalobca v konaní preukázal, že na osobnom účte žalovaného boli skutočne vykonané debetné transakcie vo výške 42.327,44 Eur a kreditné transakcie vo výške 39.674,90 Eur, ktorých rozdiel predstavuje žalovanú istinu, pričom žalovaný tento dlh voči žalobcovi doteraz neuhradil. Žalovaný tento nárok čo do výšky a právneho dôvodu nespochybnil a vo svojich písomných podaniach prejavil ochotu ho uhradiť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalobcovi predmetný nárok priznal. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na úrok vo výške 28 % ročne zo sumy 2.652,54 Eur od 27. 07. 2017 do zaplata, súd prvej inštancie uviedol: „Z definovania nepovoleného prečerpania v bode 3.12 VOP jednoznačne vyplýva, že „nepovolené“ prečerpanie je v skutočnosti „prekročením“ v zmysle v § 2 písm. f) ZSÚ, keďže ide o obsahovo rovnaké formulácie.

Súd je toho názoru, že termínu „nepovolené“ prečerpanie nekorešponduje so skutočnosťou, nakoľko ide o také prečerpanie, ktoré žalobca de facto povolil konkludentným spôsobom, keďže aktívne konal pri realizácii debetných transakcií na účte žalovaného a robil tak v priebehu dlhej doby opakovane. Za pozornosť stojí aj skutočnosť, že ani v texte ZSÚ sa nikde nepoužíva termín „nepovolené“ prečerpanie. Pre prekročenie (podľa žalobcu nepovolené prečerpanie) je príznačné to, že veriteľ dobrovoľne, a to aj opakovane, umožňuje spotrebiteľovi čerpať peňažné prostriedky nad rámec dohodnutého úverového limitu (povoleného prečerpania).

Z bodu 3.8 VOP vyplýva, že banka môže nevykonať transakcie z účtu, ktoré by mali za následok zníženie zostatku na účte pod hodnotu minimálneho zostatku, resp. pod dohodnutú výšku povoleného prečerpania.

Z uvedeného vyplýva, že žalobca mal možnosť pristupovať ku vznikajúcemu prekročeniu s náležitou odbornou starostlivosťou, najneskôr od zistenia, že žalovaný neuhradza prečerpané peňažné prostriedky bez zbytočného odkladu (bod 3.12 VOP), a ďalšie prekročenie žalovanému už nemal žalovanému umožňovať, prípadne mal so žalovaným prebrať iné možnosti riešenia tohto prekročenia (§ 18 ods. 2 písm. e) ZSÚ), aby zbytočne nenarastal dlh žalovaného.

Napriek uvedenému žalobca debetné transakcie na účte žalovaného aj naďalej vykonával, pretože k veci nepristupoval s náležitou odbornou starostlivosťou.

Podľa kapitoly 1, článok 1, písmeno h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách, „odborná starostlivosť“ je úroveň špeciálnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od obchodníka pri jeho konaní voči spotrebiteľom, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi a/alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňujúcej sa v oblasti obchodníckej činnosti.

Z tvrdení žalobcu a bodu 3.12 VOP vyplýva, že predmetný úrok predstavuje sankcionovanie žalovaného za porušenie jeho povinnosti upravenej v bode 3.8 VOP.

Súd má za to, že je v rozpore s dobrými mravmi, aby bola voči žalovanému ako spotrebiteľovi uplatňovaná sankcia vo forme 28 %-ného úroku za prekročenie vzniknuté aktívnym konaním tak žalovaného ako aj žalobcu, pričom sadzba tohto úroku výrazne prevyšuje dojednanú sadzbu úroku za spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému formou povoleného prečerpania vo výške 19,90 %.

Sankcionovanie prekročenia uvedeným spôsobom sa javí tak, že žalobca ním sledoval výlučne len vlastný ekonomický prospech, a preto účelovo umožňoval žalovanému opakovane realizovať prekročenie, ktoré žalobca využil na úročenie neprimerane vysokým úrokom.

Pokiaľ žalobca tvrdí, že údaj o úroku vo výške 28 % za prekročenie oznamoval na výveske úrokových sadziieb a na webovom sídle žalobcu, tak súd konštatuje, že v oboch prípadoch nedošlo ku splneniu informačnej povinnosti podľa § 18 ods. 2 ZSÚ.

Súd konštatuje, že vývesku ani webové sídlo žalobcu nemožno považovať za trvanlivé médium v zmysle § 18 ods. 2 ZSÚ.

Podľa rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie č. C-49/11 zo dňa 05. 07. 2012 (vo veci Content Services Ltd) obchodná prax spočívajúca v sprístupnení informácií spotrebiteľovi zo strany dodávateľa len pomocou hypertextového odkazu na internetovú stránku daného dodávateľa, má za následok, že tieto informácie nie sú dodávateľom ani „dodané“, ani spotrebiteľom „obdržané“, nakoľko internetovú stránku nemožno považovať za „trvalé médium.“

Súd poznamenáva, že žalobca síce súdu predložil vývesku úrokových sadziieb, kde v časti označenej ako: „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ sa nachádza údaj o úroku vo výške 28 %, avšak táto výveska je účinná až od 01. 08. 2017, pričom ku prekročeniu dochádzalo v období, keď bol otvorený bankový účet žalovaného až do 26. 07. 2017, t.j. do dňa jeho zatvorenia. Vývesku úrokových sadziieb (obsahujúcu úrok 28 %) účinnú aj ku dňu 26. 07. 2017 žalobca súdu nepredložil.

Postup žalobcu týkajúci sa sankcionovania prekročenia najmä pri vymedzení úroku z prekročenia, určení jeho výšky a spôsobu informovania žalovaného o tomto úroku je neakceptovateľný, nakoľko nezohľadňuje zásady na ochranu spotrebiteľa a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa.

Takéto konanie žalobcu je jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi a súd ho hodnotí aj ako nekalú obchodnú praktiku. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti súd považoval nárok žalobcu na úrok vo výške 28 % ročne zo sumy 2.652,54 eur od 27.07.2017 do zaplatenia za nedôvodný, a preto žalobu v tejto časti zamietol.“

Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalovaný v odpore zo dňa 05. 03. 2018 v spojení s odvolaním zo dňa 04. 04. 2018 akceptoval nárok žalobcu v sume 2.652,54 Eur (nie aj príslušenstvo), pričom zároveň požiadal prvoinštančný súd o možnosť plnenia tohto nároku v splátkach vo výške po 60,- Eur mesačne z dôvodu jeho nepriaznivej finančnej situácie.

Žalovaný predložil potvrdenie o príjme, z ktorého vyplynula jeho priemerná mesačná čistá mzda za obdobie mesiacov január až júl 2018 v sume 365,45 Eur.

Z lustrácie v registri Sociálnej poisťovne prvoinštančný súd zistil, že priemerná mesačná hrubá mzda žalovaného za obdobie mesiacov september 2018 až január 2019 predstavovala sumu 329,16 Eur. Žalovaný má päť detí, z toho dve ešte maloleté.

Žalobca listom zo dňa 10. 08. 2018 vyslovil nesúhlas s tým, aby prvoinštančný súd v rozsudku povolil žalovanému uhrádzať uplatnené nároky v splátkach, ktorých navrhovanú výšku vyhodnotil ako neadekvátnu ku výške žalovanej pohľadávky, keďže takýmto spôsobom by mu bola pohľadávka uhrádzaná v neprimerane dlhej dobe.

Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný môže žalobcovi priznané plnenie splácať v splátkach, pričom výšku týchto splátok stanovil na sumu 60,- Eur mesačne s prihliadnutím na jeho nepriaznivú finančnú situáciu a z toho vyplývajúcu objektívnu nemožnosť žalovaného plniť žalobcovi priznaný nárok naraz.

O nároku na náhradu trov konania žalobcovi v rozsahu 18 % rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), nakoľko žalobca bol v konaní tou stranou, ktorá mala vo veci úspech v rozsahu 59 % s prináležiacou mierou úspechu 18 %.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu, konkrétne do časti výroku, ktorým súd prvej inštancie povolil žalovanému splácať žalobcovi žalovanú istinu v splátkach (časť I. výroku), ktorým žalobu v časti týkajúcej sa úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 2.652,34 Eur od 27. 07. 2017 do zaplatenia zamietol (II. výrok) a do závislého výroku o trovách konania (časť I. výroku), žalobca podal včas odvolanie.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu v odvolaní napadnutých výrokoch zmenil a vyhovel žalobe v celom rozsahu a uložil žalovanému povinnosťou zaplatiť dlh v do 3 dní právoplatnosti rozsudku. Zároveň i uplatnil náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h), f) CSP.

Uviedol, že nárok na úrok z prekročenia uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje Zákon o spotrebiteľských úveroch (§ 2 písm. f) a § 18). Samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený.

V písomnom podaní zo dňa 10. 08. 2018 špecifikoval okrem iných aj jednotlivé úroky, pričom z uvedenej špecifikácie vyplynula a/sadzba úroku 19,9% ročne platná počas trvania povoleného prečerpania a vyplýva zo zmluvy o povolenom prečerpaní čl. 1. a VOP čl. 8.8, úrok z omeškania 5% z čiastky,

ktorou žalovaný prekročil limit povoleného prečerpania, ktorý je účtovaný počas trvania nepovoleného prekročenia limitu povoleného prečerpania až do zníženia limitu na 0,-EUR, resp. do vyrovnania prečerpania do výšky povoleného prečerpania, c/ sadzba úroku 28% ročne je platná pre nepovolené prečerpanie a vyplýva z VOP Čl. 3.12 (účinné ku dňu zníženia limitu na 0,-Eur) v spojení s Výveskou úrokových sadzieb časť „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu.“

Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 ZoSÚ. Naopak, podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. On zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne vývesky, ale aj historické.

Mal za to, že zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na webovom jeho sídle a v pobočkách je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 ZoSÚ. Podľa jeho názoru zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné.

Ďalej poukázal na rozsudok Súdneho dvora vo veci Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Biróovej, C-42/15 z 09. 11. 2016.

Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP/Sadzobník a Výveska úrokových sadzieb sú súčasťou zmluvy.

Výška úroku pri nepovolenom debete na účte bola upravená vo Výveske úrokových sadzieb, ktoré doložil súdu prvej inštancie ako prílohu k žalobe a tiež ako prílohu jeho podania žalobcu zo dňa 10. 08.2018.

Ďalej poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/37/2018-185 z 20. 12. 2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Co/71/2018-202 zo dňa 25. 09. 2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/190/2018 zo dňa 15. 11. 2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/241/2018 zo dňa 11. 12. 2018 a pod.)

S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník ako aj Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1.

Ohľadne povahy prekročenia a formy dohodnutia úroku pri prekročení poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/140/2018 zo dňa 19. 12. 2018, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/39/2018 zo dňa 23. 01. 2019, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27. 03. 2018).

Ďalej poukázal na to, že podľa súdnej judikatúry súd pripúšťajúci možnosť zaplatenia dlhu v splátkach musí presvedčivo zdôvodniť záver (vzhľadom k povahe prejednávanej veci k priznanému nároku, k osobným pomerom „účastníkov“ a vzhľadom na plnenie si zmluvných povinností zo strany žalovaných) určiť splnenie dlhu v splátkach.

Podľa jeho názoru pri rozhodovaní o určení výšky splátok je potrebné právne ochraňovať obe strany sporu, a zabezpečiť aj reálne splnenie priznaného plnenia.

Rozhodnutie súdu musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Namiesto určitej sankcie za to, že si žalovaný neplnil svoje zmluvné povinnosti, bol teda žalovaný touto formou za porušenie zmluvy „odmenený“. Pri určení mesačnej splátky vo výške 60,- Eur bude žalovaný iba istinu splácať viac než 3,6 roka. Takéto rozhodnutie súdu by bolo motiváciou pre klientov banky, aby porušovali svoje zmluvné povinnosti, pretože ich porušením v konečnom dôsledku získajú možnosť splácať dlh v splátkach. Výkon práva, ktorý motivuje k neplneniu si zmluvných povinností, nie je v súlade so spravodlivou ochranou porušených práv zakotvenou Civilným sporovým poriadkom.

Nie je možné prihliadnuť len na finančnú situáciu žalovaného, pretože on má nepochybne právo, aby mu jeho pohľadávka bola zaplatená v primeranej lehote a je potrebné rešpektovať zásadu spravodlivosti uvedenú v Čl. 2 ods. 1 CSP. Jeho právo nemôže byť porušené len preto, že žalovaný berie na seba záväzky v takej výške, že zjavne nie je schopný plniť ich.

Podľa jeho názoru výška priznanej splátky 60,- Eur je neadekvátna výške pohľadávky, pretože lehota na splatenie pohľadávky sa predĺžila do takej miery, že sa tým poprel samotný účel súdneho konania a takéto rozhodnutie nevedie k odstráneniu právnej neistoty.

Hľadiskami pre úvahu súdu, či sa má žalovanému, ktorému platobnú povinnosť určil, priznať výhoda splátok, bude najmä - osobné a majetkové pomery strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného v konaní, prejavenu snahu o plnenie záväzku žalovaným, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, dobu, po ktorú by týmto spôsobom došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa,... V opačnom prípade by došlo k narušeniu vyváženosti záujmov oboch strán sporu v smere faktického popretia právoplatne priznaných práv či možnému vzniku inej ujmy na oprávnených záujmoch žalobcu (rozsudok sp. zn. NS SR 7Cdo/116/2012 z 18. 03.2013).

V danom prípade nie sú naplnené odôvodnené dôvody pre priznanie plnenia v splátkach, zohľadňujúc výšku dlhu, ako aj ľahostajný prístup žalovaného k plneniu si svojich zmluvných povinností. Žalovaný počas konania neuskutočnil žiadnu úhradu, ktorou by aspoň čiastočne došlo k zníženiu dlhu. Oprávnenie súdu priznať plnenie v splátkach je výnimočné oprávnenie a každá takáto výnimka sa považuje za osobitnú výhodu dlžníka, ktorá však nesmie neprimerane zasahovať do priznaných práv veriteľa. Ten totiž má vždy zaručené právo na uspokojenie priznaných nárokov v narušených súkromnoprávných vzťahoch. Z tohto

hľadiska ide o zabezpečenie a realizáciu práva na súdnu ochranu veriteľa a zákonných záruk na definitívnu nápravu narušeného právneho vzťahu (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/322/2016-85 zo dňa 01. 03. 2017, uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/392/2017-77 z 28. 05. 2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/164/2018-336 zo dňa 27. 09. 2018).

Podľa jeho názoru súd prvej inštancie pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada (viď rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 10CoPr/2/2016 zo dňa 27. 07. 2016, uznesenie NS SR sp. zn. 6Obo/243/2007 z 27.11. 2008).

Mal za to, že súd prvej inštancie nemal pri posudzovaní úspechu prihliadať na úspech v časti príslušenstva a mal dospieť k záveru, že v konaní bol on úspešný v rozsahu 100%.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP) vec preskúmal v rozsahu určenom ust. § 379, § 380, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku, ktorým okresný súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol (II. výrok) podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil a v odvolaní napadnutej časti výroku týkajúcej sa splatnosti istiny s príslušenstvom (časť I. výroku) a v závislom výroku o trovách konania (časť I. výroku) zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

4. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

5. Odvolací súd po preskúmaní odvolaní napadnutého výroku rozsudku ohľadne úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 2.652,34 Eur od 27. 07. 2017 do zaplatenia (II. výrok), i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia ohľadne II. výroku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

6. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku ohľadne úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 2.652,34 Eur od 27. 07. 2017 do zaplatenia (II. výrok), je koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu v predmetnom výroku je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku ohľadne odvolaní napadnutého výroku (II. výrok) je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti odvolaní napadnutého výroku rozsudku (II. výrok) preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

7. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolaní ohľadne odvolaní napadnutého výroku (II. výrok) neuviedol žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd náležite nevysporiadal. Dokonca možno konštatovať, že neuviedol ani žiadny konkrétny relevantný právny dôvod a ani žiadny

konkrétny relevantný skutkový dôvod, spochybňujúci správnosť napadnutého rozhodnutia v odvolaní napadnutom výroku (II. výrok).

8. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

9. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

11. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že strany sporu uzatvorili dňa 05. 11. 2012 Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorou žalobca žalovanému zriadil osobný účet. V tejto zmluve neboli uvedené žiadne úroky v prípade povoleného prečerpania na osobnom účte. Následne strany dňa 16. 04. 2013 uzatvorili Zmluvu o povolenom prečerpaní na účte, v ktorej sa zmluvné strany dohodli pre prípad povoleného prečerpania do výšky limitu 760,- Eur na špecifikovanom účte žalovaného variabilnú úrokovú sadzbu 19,90%. Žalobca si svoj nárok na úrok z nepovoleného prečerpania na účte odvodzuje od bodu 3.12 VOP účinných od 01. 02. 2016 (č.l. 122 spisu), resp. účinných od 01. 08. 2017 (pripojených k žalobe, č.l. 17-28 spisu).

12. Odvolací súd zdôrazňuje, že rozsahom a dôvodmi odvolania je viazaný podľa ust. § 379, § 380 CSP a nakoľko žalobca v odvolaní namieta nepriзнание úrokov pri nedovolenom prečerpaní na účte žalovaného, odvolací súd sa zaoberal touto odvolacou námietkou žalobcu.

13. Ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie, súčasťou Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, resp. Zmluvy o povolenom prečerpaní nie je dojednanie o 28% ročných úrokoch pri nepovolenom prečerpaní účtu. Pokiaľ ide o dodatočné informovanie spotrebiteľa na výveske úrokových sadzieb a na webovom sídle žalobcu, odvolací súd konštatuje, že v oboch prípadoch nedošlo ku splneniu zákonnej informačnej povinnosti podľa § 18 ods. 2 ZoSÚ.

14. S odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie č. C-49/11 zo dňa 05. 07. 2012 (vo veci Content Services Ltd), definičnými znakmi trvanlivého média sú: a/ trvanlivé médium musí byť dostupné spotrebiteľovi - spotrebiteľ musí mať technické vybavenie na to, aby mohol disponovať a mať prístup k informáciám uvedeným na trvanlivom médiu; ak je zmluva uzatváraná cez internet, tak sa zmluva musí dať stiahnuť na pevný disk alebo iné záznamové médium spotrebiteľa, alebo musí byť prístupná cloude, kam má spotrebiteľ trvalý prístup daný dodávateľom, b/ spĺňať vlastnosti a poskytovať spotrebiteľovi také informácie, aby si mohol spotrebiteľ uplatniť svoje právo rovnakým spôsobom ako v prípade, keby mal tieto informácie vo forme papierového média; to znamená, že vyhotovenie zmluvy sa bude podobáť listinnej zmluve a bude v bežne dostupnom formáte, c/ byť médium na uchovávanie informácií pre spotrebiteľa, ktoré sú jemu osobne určené a má ich v stálej dispozícii (má k nim neobmedzený a trvalý prístup); ak sú informácie na cloude alebo sú uložené na serveri v dispozícii dodávateľa (napr. klientska zóna webového sídla), tak k nim musí mať spotrebiteľ kedykoľvek prístup, napr. zadaním prihlasovacieho mena a hesla, d/ zabezpečiť to, že nedôjde k zmene obsahu záznamu na tomto trvanlivom médiu, e/ zabezpečiť to, že informácie určené spotrebiteľovi sú dostupné spotrebiteľovi na použitie primeraný čas; uvedené znamená, že budú k dispozícii najmenej počas celej platnosti zmluvy až po jej splnenie, f/ umožniť spotrebiteľovi reprodukciu jemu určených informácií.

15. Pokiaľ vo vzťahu k uplatňovanému úroku zo sumy nepovoleného prečerpania na účte sa žalobca odvoláva na dojednania Všeobecných obchodných podmienok (bod 3.12), najmä na povinnosť majiteľa

účtu platiť po dobu nepovoleného prečerpania z prekročenej čiastky úrok, nemožno sa s jeho odvolacím argumentom stotožniť. O to viac, že ani Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb a ani Všeobecné obchodné podmienky k tejto zmluve neobsahujú v akej konkrétnej výške je banka oprávnená požadovať od klienta úrok za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účte klienta. Navyše, správne uzavrel okresný súd, že absentuje splnenie informačnej povinnosti dodávateľa (veriteľa) služieb voči spotrebiteľovi. Spotrebiteľ totiž musí byť už v čase uzatvárania spotrebiteľskej zmluvy oboznámený so všetkými údajmi, ktoré mu vyplývajú z právneho vzťahu (aj z porušenia zmluvných povinností).

16. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj súdov Slovenskej republiky je v zásade prípustné uplatňovanie takých Všeobecných obchodných podmienok, v ktorých si zmluvné strany môžu dohodnúť obsah práv a povinností, ktorými sa vzájomne budú riadiť, pričom tieto práva a povinnosti sú obvykle obsiahnuté priamo v zmluve, pričom nie je vylúčená ani aplikácia všeobecných, či iných Všeobecných obchodných podmienok, na ktoré zmluva môže odkazovať. Uvedené uplatnenie Všeobecných obchodných podmienok však nie je neobmedzené, ale naopak, právna úprava stanovuje zákonné limity. Pre spotrebiteľské zmluvy platí, že nemôžu obsahovať dojednania, ktoré sú v rozpore s požiadavkami v dobrej viere, alebo znamenajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, ďalej také, s ktorými sa spotrebiteľ nemá možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy a pod. Ak majú byť takéto Všeobecné obchodné podmienky súčasťou zmluvy, ktorá na ne odkazuje, v prípade, aby boli záväzné, je potrebné vyjadriť s nimi súhlas zmluvných strán, musí k nemu pristúpiť oboznámenie sa s ich obsahom. Pre samotné oboznámenie však nepostačuje len konštatovanie a vyhlásenie spotrebiteľa vo formulárovej zmluve o tom, že bol so Všeobecnými obchodnými podmienkami oboznámený.

17. V danom prípade Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, zo dňa 05. 11. 2012 a Zmluva o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 16. 04. 2013 odkazujú, že práva a povinnosti, ktoré nie sú upravené v zmluve, sa riadia Všeobecnými obchodnými podmienkami. Žalobca odkazuje v prípade nepovoleného prečerpania na bod 3.12. Všeobecných obchodných podmienok, ktorý by mal stanovovať výšku úrokov po dobu nepovoleného prečerpania, znovu odkazuje na úrok, ktorý má byť vypočítaný na základe úrokovej sadzby „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“, pričom ustanovenia odseku 8.8 sa použijú primerane. Podľa názoru odvolacieho súdu nárok na úrok má byť výsledkom tzv. individuálneho dojednania, t.j. dojednanie o nároku na úroky z nepovoleného prečerpania účtu musí byť súčasťou zmluvy. Vychádzajúc z uvedeného je potrebné konštatovať, že v predmetnej zmluve medzi stranami sporu nebol individuálne dohodnutý úrok pre prípad nepovoleného prečerpania a rovnako zo strany žalobcu nebolo preukázané, že by žalovaného oboznámil so VOP zo dňa 01. 02. 2016, eventuálne zo dňa 01. 08. 2017, resp. k nim pristúpil, keďže strany uzatvorili Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb dňa 05. 11. 2012 a Zmluvu o povolenom prečerpaní na účte dňa 16. 04. 2013.

18. Odvolací súd nad rámec poukazuje na obsah bodu 8.8 (Úročenie) Všeobecných obchodných podmienok Prima banka Slovensko, a.s., ktoré žalobca na podporu žalobou uplatneného nároku v tejto časti (úroky za povolenie prečerpanie) pre účely súdneho konania pripojil. Ani v označenom bode Všeobecných obchodných podmienkach konkrétna výška úrokov, ktorú je na základe konkrétneho dojednania v konkrétnej výške spotrebiteľ povinný v riešenom prípade zaplatiť sa neuvádza. Navyše Všeobecné obchodné podmienky Prima banka Slovensko, a.s. účinné od zo dňa 01. 02. 2016, eventuálne zo dňa 01. 08. 2017 (predložené žalobcom) nemohli tvoriť neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorá bola uzatvorená nepochybne dňa 05. 11. 2012 ani Zmluvy o povolenom prečerpaní na účte uzatvorenej dňa 16. 04. 2013. Obdobne je to v prípade „Sadzobníka poplatkov“ účinného od 01. 01. 2016 (č.l. 133) ani Úrokové sadzby produktov účinné od 12. 04. 2013, účinné od 01. 01. 2016, účinné od 01. 04. 2017 nemohli tvoriť súčasť Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb. Navyše, Sadzobník a Úrokové sadzby produktov nemajú charakter zmluvného dokumentu, ani vzájomného dojednania o prejavnom obojstrannom súhlase obidvoch zmluvných strán. Tieto listinné dôkazy nemajú ani charakter relevantného listinného dôkazu vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu, z tohto dôvodu sú aj právne relevantné.

19. Keďže nepovolené prečerpanie na osobnom účte neobsahovalo údaj o úroku v prípade nepovoleného prečerpania, ktorý by bol individuálne dojednaný, resp. by žalobca preukázal, že žalovaný sa s ním mal možnosť oboznámiť, nemožno ho preto v zmysle Zákona o spotrebiteľskom úvere ani požadovať. Odvolací súd preto dospel k záveru, že medzi stranami sporu nebola platne dohodnutá výška úroku v prípade nepovoleného prečerpania, keďže táto bola uvedená iba vo Všeobecných obchodných podmienok, jednostranne prijatých žalobcom, aj to nedostatočným spôsobom.

20. Odvolací súd konštatuje, že žalobca nepreukázal platné dohodnutie úrokov z nepovoleného prečerpania so žalovaným ako spotrebiteľom, či už priamo v spotrebiteľskej zmluve alebo nepochybným spôsobom, že k týmto ďalším dojednaniám aj v samostatných VOP žalovaný ako spotrebiteľ pristúpil, bolo potrebné dospieť k záveru, že so žalovaným neboli platne dojednané úroky v prípade nepovoleného prečerpania účtu. Odvolací súd k uvedenému dodáva, že Všeobecné obchodné podmienky, ktoré často krát tvoria súčasť spotrebiteľských zmlúv, nemôžu slúžiť na to, aby do nich dodávateľ často neprehľadne a zložitou formuláciou a malým písmom ukryl také dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, a o ktorých sa predpokladá, že ujdú pozornosti spotrebiteľa. Takisto pokiaľ ide o Všeobecné obchodné podmienky, tieto majú slúžiť na dojednania technického alebo vysvetľujúceho charakteru a nemali by sa v nich nachádzať dojednania úrokov, či iných poplatkov, pokiaľ ich spotrebiteľ (žalovaný) nemôže individuálne s dodávateľom (žalobcom) dohodnúť.

21. K argumentácii žalobcu v súvislosti s judikatúrou Súdneho dvora, konkrétne rozsudkom Súdneho dvora C-42/15 z 09. 11. 2016 v prejudiciálnom konaní k Smernici 2008/48/ES odvolací súd udáva, že časť podstatných náležitostí Zmluvy o úvere sa môže uviesť aj osobitne v prílohe, teda nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jeden ucelený dokument, avšak príloha musí byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a taktiež musí byť spotrebiteľovi odovzdaná, aby sa s ňou mohol oboznámiť. Európsky súd sa nevyjadril k tomu, či musí byť zmluvnými stranami osobitne podpísaná zmluva aj všetky jej prílohy, t. j. napr. aj Všeobecné obchodné podmienky. Toto Európska smernica neupravuje a rozhodovanie v tomto smere prináleží slovenským súdom. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že žalobca doručil žalovanému aj Všeobecné obchodné podmienky, ktoré ani nie sú konkretizované v zmluve, že bol s týmito Všeobecnými obchodnými podmienkami žalovaný riadne oboznámený a že ich pri prevzatí podpísal.

22. Odvolací konštatuje, že žalovaný je spotrebiteľom, ktorému právny poriadok poskytuje ochranu inými špeciálnymi predpismi. Pokiaľ ide o spotrebiteľský vzťah musí veriteľ/ dodávateľ (žalobca) prihliadať aj na špecifické podmienky, ktoré je nutné dodržiavať pri ochrane spotrebiteľa. Tieto podmienky upravuje napríklad Zákon ochrane spotrebiteľa, či Občiansky zákonník.

23. V posudzovanej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá uzatvárala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

24. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku, ktorým v časti týkajúcej sa úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 2.652,34 Eur od 27. 07. 2017 do zaplatenia zamietol (II. výrok), ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP

25. V súvislosti s odvolacím argumentom žalobcu ohľadne neadekvátnej výšky splátok žalovanej istiny vrátane náhrady trov konania (v sume 60,- Eur mesačne) odvolací súd konštatuje, že táto odvolacia námietka žalobcu je opodstatnená.

26. Podľa ustanovenia § 232 ods. 3, 4 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

27. Určenie dlhšej než trojdňovej lehoty na plnenie, ako aj povolenie splátok (§ 232 ods. 3 druhá veta, ods. 4 CSP) patrí medzi procesné úkony súdu. Pri úvahe o určení lehoty na splnenie povinnosti, alebo pri určení, že peňažné plnenie sa môže realizovať v splátkach, je nutné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu. Súd musí ex officio prihliadnuť na: osobné a majetkové pomery strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného v konaní, prejavenu snahu o plnenie záväzku žalovaným, dobu, po ktorú by týmto spôsobom došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa (čo zohľadní pri výške splátok a podmienkach ich zročnosti), pričom súd môže určiť, že nezaplatením, resp. omeškaním s plnením čo i len jednej splátky, nastáva zročnosť celého plnenia (tzv. crossdefault doložka).

28. Súd teda musí lehotu na plnenie určiť tak, aby svojou dĺžkou nepoprela samotný účel súdneho konania a v konečnom dôsledku viedla k odstráneniu právnej neistoty medzi stranami.

29. Závery súdu o tom, že je na mieste určiť dlhšiu lehotu na plnenie než tri dni od právoplatnosti rozsudku, príp. že sa peňažné plnenie má platiť v splátkach, musí byť vždy náležite odôvodnené (viď judikát R 126/1966, R 67/1966).

30. V prejednávanej veci prvoinštančný súd povolil žalovanému zaplatiť istinu vo výške 2.652,54 Eur ako aj náhradu trov konania v splátkach vo výške po 60,-Eur mesačne, vždy najneskôr do posledného dňa toho ktorého mesiaca počnúc nasledujúcim mesiacom po právoplatnosti rozsudku, pod stratou výhody splátok v prípade, že sa žalovaný dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky alebo jej časti vrátane závislého výroku o trovách konania (časť I. výroku)

31. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí vychádzal z neúplných tvrdení žalovaného, pričom neskúmal komplexné majetkové, zárobkové, osobné pomery žalovaného (napr. priemerný čistý mesačný príjem, vlastníctvo k hnutelným veciam, k nehnuteľným veciam). Odvolací súd konštatuje, že z obsahu spisu absentujú listinné dôkazy preukazujúce komplexné majetkové pomery žalovaného, pričom z Potvrdenia o príjme žalovaného zo dňa 15. 08. 2018 (č.l. 157 spisu) súd prvej inštancie nemohol adekvátnym spôsobom posúdiť komplexné pomery žalovaného, ktoré by odôvodňovali umožniť mu splácať žalovanú istinu s príslušenstvom v splátkach. Zároveň súd prvej inštancie neskúmal, či žalovaný prejavil reálnu snahu o plnenie záväzku a či došlo zo strany žalovaného aspoň k čiastočnej úhrade dlhu.

32. Ďalej súd prvej inštancie vôbec nezohľadnil výšku priznaného plnenia (istina vo výške 2.652,54 Eur) a skutočnosť, že tak nízke splátky neprímeraným spôsobom zasiahnu do práv žalobcu a v konečnom dôsledku poškodia i samotného žalovaného. Odvolací súd konštatuje, že je neprímerané, ak súd rozvrhne zaplatenie priznaného peňažného plnenia v takých splátkach, že úhrada istiny spolu s príslušenstvom by trvala dobu presahujúcu súdnu praxou zaužívanú dobu (troch rokov). Výhoda poskytnutá žalovanému v podobe umožnenia uhradiť dlh s príslušenstvom je potom zjavne neprímeranou oproti nevýhodnosti postavenia žalobcu a porušuje rovnosť účastníkov občianskoprávných vzťahov v zmysle § 2 ods. 2 OZ.

33. Pretože z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by sa okresný súd v súvislosti s rozhodnutím o určení realizácie peňažného plnenia v splátkach vyššie uvedeným relevantnými aspektmi vôbec zaoberal, preto je možné konštatovať, že jeho rozhodnutie v odvolaní napadnutej časti výroku vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, čo je dôvodom pre jeho zrušenie.

34. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nemal inú možnosť, ako rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti výroku (časť I. výroku) zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP) vrátane závislého výroku o trovách konania (časť I. výroku) a vec mu v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v rámci ktorého bude potrebné skúmať, či u žalovaného skutočne existujú podmienky pre určenie paričnej lehoty dlhšej než tri dni, resp. konkrétne podmienky pre poskytnutie výhody splátok a až potom bude môcť objektívne rozhodnúť o eventuálnej výške splátok a podmienkach ich zročnosti s prihliadnutím na to, aby splátky neprimeraným spôsobom nezasiahli do práv žalobcu.

35. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

36. V novom rozhodnutí rozhodne okresný súd i o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP). V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu ohľadne trov konania odvolací súd dodáva, žalobca v odvolaní argumentoval predovšetkým tým, že úroky sú len príslušenstvom pohľadávky a pri posudzovaní miery úspechu (v spore) sa na ne neprihliada. S touto argumentáciou súhlasí i odvolací súd, pričom uvádza, že pre pomerné rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, keďže príslušenstvo (úrok) žalobca nevyčíslil vo svojej žalobe (viď uznesenie NS SR sp. zn. 6Obo/243/2007 z 27. 11. 2008). Nakoľko súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania zvolil prvú z možností, ktorú mu dáva ustanovenie § 255 ods. 2 CSP (teda trovy konania pomerne rozdeľoval), hoci aplikoval § 255 ods. 1 CSP, nemal pri zisťovaní pomeru úspechu/neúspechu prihliadať k príslušenstvu pohľadávky, ale pomer úspechu/neúspechu žalobcu mal zisťovať iba porovnaním uplatnenej a priznanej istiny.

37. Odvolaním nenapadnutá časť I. výroku rozsudku okresného súdu zostala nedotknutá (§ 367 ods. 2 CSP).

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).